

Arrest

nr. 91 285 van 9 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 mei 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf die op 7 januari 2011 werd ingediend door verzoekers onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verrijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.01.2011 werd ingediend door:

I., M. (R.R.: (...))

Geboren te (...)op (...)

+ Echtgenote

U., J. (...) (RR: (...))
Geboren te (...) op (...)
Wettelijke vertegenwoordigers van:
I., A. (...) (°(...))
I., A. (...) (°(...))
I., R. (...) (°(...))
Nationaliteit: Rusland (Federatie van)
Adres: (...)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen respectievelijk sinds november 2006 en mei 2007 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlandse taallessen hebben gevolgd en hiervan attesten voorleggen, een attest van de stad Gent voorleggen, attesten van financiële steun van het OCMW te Lebbeke voorleggen, dat de heer I. (...) aangesloten is bij de VDAB, een arbeidskaart C voorlegt, werkbereid is en tewerkgesteld was, verschillende arbeidsovereenkomsten en loonfiches voorlegt, dat zij SIS-kaarten voorleggen, dat zij een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben en Belgische vrienden en kennissen hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen beweren dat zij de aanvraag niet kunnen indienen in het land van herkomst, omwille van het feit dat zij in geen enkel land over een niet preciaire verblijfstitel zouden beschikken en dat het niet mogelijk is voor hen om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Deze beweringen kunnen echter niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien verzoekers geen enkel bewijs voorleggen om hun beweringen te staven. Het is aan betrokkenen om minstens een begin van bewijs voor te leggen, doch zij beperken zich tot loutere beweringen.

De advocaat van betrokkenen meent dat de aanvraag van betrokkenen op gelijke voet staat met de wet van 22.12.1999. Deze wet was echter een enige en unieke operatie. De criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Verder wordt nog aangehaald dat de kinderen van verzoekers hier naar school gaan (waarbij schoolattesten worden voorgelegd), dat zij Nederlands spreken en dat het jongste kind in België geboren is. Deze elementen vormen geen buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of in een derde land te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen in afwachting van de asielpcedures en in afwachting van een beslissing van de aanvraag conform artikel 9ter, waarvan betrokkenen op de hoogte waren dat zij het land zouden dienen te verlaten bij een negatieve beslissing. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf en dat dit te wijten is aan het eigen houding en keuzes.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3.

De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkenen halen aan dat er sprake is van een schending van artikel 8 EVRM, van een ontwrichting van het gezin en dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven een basisrecht is. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De advocaat van betrokkenen haalt verder nog aan dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van het Kinderrechtenverdrag, meer bepaald van de artikels 49, lid 2, artikel 29 en artikel 12. Betrokkenen halen aan dat de belangen van het kind vooropgesteld moeten worden, dat bij een terugkeer een ernstig nadeel zou worden veroorzaakt, dat de kans op psychische schade zeer groot is, dat er sprake zou zijn van een identiteitsbreuk en het ontbreken van ontwikkelingsmogelijkheden en dat de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en afgewezen zouden voelen door een samenleving waar zij hebben gewoond. Deze algemene bewering kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien ze niet wordt gestaafd met de nodige bewijzen. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van het IVRK volstaat niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden. Hierbij dient nog verwezen te worden naar hetgeen hierboven werd uiteengezet. Indien de ouders van de kinderen gevolg hadden gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten, zoals zij geacht werden te doen, was er van bovenstaande elementen geen sprake. De advocaat van betrokkenen haalt tevens aan dat de kinderen wensen om gehoord te worden. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De heer I. (...) diende een eerste asielaanvraag in op 30.11.2006 en mevrouw U(...) op 03.05.2007. Deze procedures werden afgesloten op 14.11.2008 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 09.11.2010 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in, die werd afgesloten op 26.10.2011 met eveneens de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures - namelijk iets minder dan 2 jaar voor de eerste asielpcedure van mijnheer, 1 jaar en zes maanden voor de eerste asielpcedure van mevrouw en minder dan 1 jaar voor hun tweede asielpcedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de schending van het artikel 62 vreemdelingenwet, de schending van de materiële en formele motiveringsverplichting, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van het vertrouwensbeginsel, de schending van het gelijkheidsbeginsel.

2.2. Verzoekers lichten hun enig middel als volgt toe: "Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partijen, n toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoekende partijen mede te delen hun aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk verklaard wordt. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er

kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekers verblijfsaanvraag als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen. De Dienst vreemdelingenzaken merkt op dat volgende omstandigheden niet buitengewoon zouden zijn: verblijf sinds 2006; integratie; kennis van Nederlands; het volgen van inburgeringscursussen; vrienden- en kennissenkring in België; werkbereidheid; het voorleggen van getuigenverklaringen: tewerkstelling; scholing kinderen; verdrag van de rechten van het kind; de duur van de asielprocedures. De verzoekende partijen dienen evenwel op te merken dat zij hun aanvraag deden op datum van 07/01/2011 zijnde tijdens het onderzoek van hun asielaanvraag. Zij hebben dan ook expliciet aangehaald dat hun aanvraag ontvankelijk is omwille van deze lopende asielprocedure. Inderdaad in het verzoekschrift staat expliciet vermeld: "4. Toepassing maken van art. 9.2° Vreemdelingenwet impliceert dat de aanvraag ofwel gericht wordt via de Belgische diplomatieke of consulaire post te Rusland ofwel via een dergelijke post in een ander land waarin de verzoekers beschikken over een niet-precaire verblijfstitel. Deze laatste mogelijkheid is uitgesloten gezien verzoekers in geen enkel land over niet precaire verblijfstitel beschikt. Dit betekent derhalve dat de aanvraag in casu in Rusland dient ingediend te worden. Waar verzoekers derhalve in principe; in overeenstemming met artikel 9.2° Vreemdelingenwet een aanvraag tot vestiging dient te richten vanuit Rusland dient vastgesteld te worden dat dit in casu niet mogelijk is. 5. De tweede asielprocedure van verzoekers is nog steeds hangende bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen." De bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook gebrekkig aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken enkel opmerkt dat volgende omstandigheden niet buitengewoon zouden zijn: verblijf sinds 2006; integratie; kennis van Nederlands; het volgen van inburgeringscursussen; vrienden- en kennissenkring in België; werkbereidheid; het voorleggen van getuigenverklaringen; tewerkstelling; scholing kinderen; verdrag van de rechten van het kind; de duur van de asielprocedures. Nergens motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken op de expliciete melding van de verzoekende partijen dat hun aanvraag ingediend wordt tijdens het asielonderzoek en hun aanvraag derhalve ontvankelijk is. De motivering moet draagkrachtig zijn, dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, ARM. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393). Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet draagkrachtig is omdat de Dienst Vreemdelingenzaken niet antwoordt op het feit dat de verzoekende partijen hun aanvraag tot verblijfsmachtiging indienen tijdens het asielonderzoek. Daarnaast negeert de Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoekende partijen zich in een prangende humanitaire situatie bevinden zoals destijds omschreven in de instructies dd. 19 juli 2009, namelijk punt 2.8.A. Een dergelijke prangende humanitaire situatie houdt een buitengewone omstandigheid in. Het is immers zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd heeft dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt (stuk 3). Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt. Hoewel in de bestreden beslissing niet verwezen wordt naar de instructies dd. 19 juli 2009, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet minstens afgetoetst wordt aan criteria van de instructies dd. 19 juli 2009. De verwerende partij argumenteert in de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen van integratie door de verzoekende partijen onvoldoende zouden zijn teneinde als buitengewone omstandigheid te kunnen gelden. De verwerende partij negeert echter dat de verzoekende partijen zich in een prangende humanitaire situatie bevinden zoals bepaald in de instructies dd. 19 juli 2009, namelijk punt 2.8.A. "De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; En die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elke verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum)of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekommen." Zoals reeds gesteld houdt een prangende humanitaire situatie een buitengewone omstandigheid in. De verzoekende partijen verblijven op heden respectievelijk bijna zes jaar en vijf jaar onafgebroken in België. De verzoekende partijen hebben een periode van wettelijk verblijf gekend tijdens hun twee asielprocedures. De duurzame lokale verankering in België die bij een langdurig onafgebroken verblijf worden verondersteld, tonen de verzoekende partijen aan de hand van de bewijzen van zijn integratie en werkbereidheid en het feit dat hun kinderen alhier naar school gaan. Dat de integratie van de verzoekende partijen zich deels heeft kunnen voltrekken in een periode van illegaal verblijf, doet geen afbreuk aan het feit dat de verzoekende partijen zich in de prangende humanitaire situatie bevinden. Aan het van toepassing zijnde criterium werd immers niet toegevoegd dat de duurzame lokale verankering in België dient ontstaan te zijn tijdens een wettelijk verblijf. Een periode van wettig verblijf of geloofwaardige pogingen hiertoe volstaan. Niet alleen wordt het vertrouwensbeginsel geschonden, doch ook het gelijkheidsbeginsel. Er wordt niet gemotiveerd

waarom de prangende humanitaire situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt niet in overweging wordt genomen, terwijl tot op vandaag personen geregulariseerd worden op basis van deze duurzame lokale verankering. De aanvraag van personen die zich in een gelijke situatie bevinden, dient op een gelijke manier beoordeeld te worden."

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

2.4. In de motivering van de bestreden beslissing worden een aantal vaststellingen gedaan en worden verschillende motieven opgegeven. Een eenvoudige lezing van de motivering van de bestreden beslissing, zoals weergegeven onder punt 1.1, volstaat om dit vast te stellen.

2.5. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.6. Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS, nr. 129.903, 30 maart 2004; RvS, nr. 160.589, 27 juni 2006).

2.7. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, luidt dit artikel vooreerst als volgt:

§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

2.8. Artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel *9bis* van de vreemdelingenwet, kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

2.9. De toepassing van artikel *9bis*, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

2.10. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

2.11. De bestreden beslissing beantwoordt de elementen die verzoekers in hun aanvraag na 7 januari 2011 naar voren brachten. Uit de lezing van de motivering blijkt duidelijk dat het bestuur deze elementen wel degelijk onderzocht en gewogen heeft, doch dat zij ze, in het kader van de ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid, die haar wettelijk toekomt, niet heeft weerhouden. Het bestuur motiveert zo onder meer als volgt:

2.12. Vooreerst motiveert het bestuur dat *“De aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen”*. Dit betekent dan ook dat de aanvraag, ingevolge artikel *9bis* onontvankelijk dient bevonden te worden.

2.13. *“Het feit dat betrokkenen respectievelijk sinds november 2006 en mei 2007 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlandse taallessen hebben gevolgd en hiervan attesten voorleggen, een attest van de stad Gent voorleggen, attesten van financiële steun van het OCMW te Lebbeke voorleggen, dat de heer I. (...)aangesloten is bij de VDAB, een arbeidskaart C voorlegt, werkbereid is en tewerkgesteld was, verschillende arbeidsovereenkomsten en loonfiches voorlegt, dat zij SIS-kaarten voorleggen, dat zij een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben en Belgische vrienden en kennissen hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.”* Het bestuur heeft deze elementen zodoende overwogen, doch heeft geoordeeld dat zij niet weerhouden konden worden. De Raad wijst er nogmaals op dat het bestuur over een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt inzake artikel *9bis* van de vreemdelingenwet.

2.14. Wat betreft het schoollopen van de kinderen, motiveert het bestuur als volgt: *“Verder wordt nog aangehaald dat de kinderen van verzoekers hier naar school gaan (waarbij schoolattesten worden voorgelegd), dat zij Nederlands spreken en dat het jongste kind in België geboren is. Deze elementen vormen geen buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst of in een derde land te vinden is.”* Het bestuur heeft ook dit element onderzocht en gewogen.

2.15. Ook omtrent de opgeworpen schendingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van het Kinderrechtenverdrag wordt uitgebreid gemotiveerd:

“Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. (...) Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. (...) De loutere vermelding van het IVRK volstaat niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden. (...) Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.”

2.16. Verzoeker diende een eerste asielaanvraag in op 30 november 2006 en verzoekster op 3 mei 2007. Deze procedures werden afgesloten op 14 november 2008 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door deze Raad. Op 09 november 2010 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in, die werd afgesloten op 26 oktober 2011 met eveneens de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ eveneens door deze Raad. Verzoekers wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

2.17. De duur van de procedures, met name minder dan 2 jaar voor de eerste asielprocedure van verzoeker, 1 jaar en zes maanden voor de eerste asielprocedure van verzoekster en minder dan 1 jaar voor hun tweede asielprocedure, is niet van die aard dat ze als onredelijk lang waren. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen *ipso facto* geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 2 oktober 2000).

2.18. Wat betreft de opgeworpen schending van het vertrouwensbeginsel betogen verzoekers als volgt: *“Het is immers zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd heeft dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt (stuk 3). Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt. Hoewel in de bestreden beslissing niet verwezen wordt naar de instructies dd. 19 juli 2009, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet minstens afgetoetst wordt aan criteria van de instructies dd. 19 juli 2009.”*

2.19. De Raad kan enkel vaststellen dat de vernietigde instructie van 19 juli 2009 noch aangehaald, noch vermeld wordt in de bestreden beslissing. Daarenboven werd deze instructie reeds vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, wat betekent dat zij uit het rechtsverkeer is verdwenen.

2.20. Wat betreft het toegevoegde stuk van het Kruispunt Migratie en Integratie waarin gesteld wordt dat *“zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigen dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies van 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet”*, dient te worden vastgesteld dat dit om een eenzijdige verklaring gaat dewelke geen wettelijke of reglementaire norm, noch een werkelijke rechtsbron uitmaakt. Zodoende vermogen verzoekers hier geen middel uit te putten gelet op het feit dat niet aangetoond is dat de aangevoerde schending een rechtsregel betreft. Waar verzoekers menen dat hun vertrouwen opgewekt door deze verklaring, doorkruist wordt, dient te worden opgemerkt dat het wettelijk kader voor een regularisatieaanvraag enkel artikel 9bis van de vreemdelingenwet omvat.

2.21. Wat betreft de opgeworpen schending van het gelijkheidsbeginsel tonen verzoekers geenszins aan dat zij in een gelijk geval ongelijk werden behandeld of in een ongelijk geval gelijk werden behandeld. Er kan immers slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekers met feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld. Verzoekers maken derhalve niet aannemelijk dat de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel schendt.

Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard door te besluiten dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC